

Verdensøkonomien: en opsang fra Paris

OECD's Economic Outlook fra 25. november 2014 er altså ikke særlig hyggelig læsning. Den korte version er, at OECD løbende har været nødsaget til at nedsætte skønnet for den forudsete globale vækst igennem det sidste halve år – og for Europa løbende siden 2011. Faktisk er det gået så hurtigt ned ad bakke med verdensøkonomien, at der sågar er sket en nedsættelse af skønnet fra blot den 6. november til udgivelsen af Outlook'et.

Nøgletallene viser en global BNP-vækst på 3,9 pct. i 2016, og vækstforudsigelserne er 3,0 pct. for USA, 1,7 pct. for EURO-området, 1,0 pct. for Japan og 6,6 pct. for BRIKS-landene. Kun for Europa udenfor EURO-området går det nogenlunde med 2,6 pct. for UK, 3,1 pct. for et gennemsnit for Tjekkiet, Ungarn og Polen og 2,6 pct. for de skandinaviske lande.

Det er derfor især EURO-zonen, der optager OECD denne gang. Der skrives ganske enkelt, at det er den tøvende vækst i EURO-landene, der er en af hindringerne for en global vækststigning, og det skyldes bl.a. en lav efterspørgsel.

Selv i det centrale skøn er væksten samt reduktionen i arbejdsløsheden i EURO-området svag. I et (tilsyneladende) ikke-urealistisk downside scenario er produktionen stagnerende, arbejdsløshedsprocenten uændret og inflationen på vej under ½ pct. p.a.

Hvad skal der til i Europa?

OECD ser efterspørgselssiden som det centrale for en vending af dette forløb. Pengepolitikken, som i Europa har været for lidt ekspansiv (i modsætning til den pengepolitiske ekspansion i USA og i Japan), bør yde et større tilskud til støtte for efterspørgslen. ECB bør foretage køb af finansielle papirer, herunder statspapirer. Samtidig bør al det rum, der er indenfor rammerne af EURO-landenes aftaler, udnyttes. Tyskland bør øge udgifterne, især til infrastrukturer og børnehaver (som vil kunne øge arbejdsudbuddet); Frankrig og Italien bør udskyde konsolideringen og andre lande bør lade de automatiske stabilisatorer virke.

Det er imidlertid samtidig nødvendigt, at landene gennemfører strukturpolitiske tiltag, således at udbudssiden understøttes. I modsætning til, hvad der f.eks. er sket i Japan, hvor gentagne finanspolitiske stød ikke har kunnet bringe en vedvarende vækst til veje. Som eksempler på strukturpolitiske tiltag nævnes fjernelsen af reguleringer i servicesektorerne (Tyskland m.fl.), en styrkelse af det indre marked samt reduktioner i beskatningen af lønindkomst (tax wedge) (Frankrig).

Det er selvfølgelig ikke nok, at der gennemføres reformer i EURO-zonen, for situation er ydermere den, at de vækstøkonomier – the Emerging Economies – vi normalt regnede med skulle trække væksten op, også lider under ringere vækstforudsigelser.

Det var bl.a. derfor, at G20-landene på deres møde i Brisbane 15.-16. november 2014 vedtog at gennemføre næsten 1.000 forskellige strukturpolitiske initiativer i G20-kredsen. Målet er, at det skal øge verdens BNP med 2,1 pct. frem til 2018. Det lyder måske ikke af så meget, men det svarer alligevel til, at man tilføjer et nyt Australien og et nyt New Zealand til verdensøkonomien.

Hvis man dertil lægger værdien af de handelslettelser, som nu kan blive gennemført i WTO, og forhåbentlig en målrettet strukturpolitisk indsats i Europa (ikke mindst efter dagens opsang fra OECD), så er der håb om at vende kurverne – men vi er desværre ikke helt dér endnu.

Få en introduktion til analyserne i [Economic Outlook her](#).